

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 34 (ปรับปรุง 2552)

เรื่อง

งบการเงินระหว่างกาล

คำแถลงการณ์

มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นโดยมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 34 เรื่อง งบการเงินระหว่างกาล ซึ่งเป็นการแก้ไขของคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศที่สิ้นสุดในวันที่ 31 ธันวาคม 2551 (IAS 34: Interim Financial Reporting (Bound volume 2009))

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

สารบัญ

	ย่อหน้าที่
บทนำ	บทนำ1-บทนำ9
วัตถุประสงค์	
ขอบเขต	1- 3
คำนิยาม	4
ข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาล	5-25
ส่วนประกอบขั้นต่ำของงบการเงินระหว่างกาล	8-8ก
รูปแบบและเนื้อหาของงบการเงินระหว่างกาล	9-14
หมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนด	15-18
การเปิดเผยข้อมูลตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน	19
งวดที่ต้องนำเสนองบการเงินระหว่างกาล	20-22
ความมีสาระสำคัญ	23-25
การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินประจำปี	26-27
การรับรู้รายการและการวัดมูลค่า	28-42
การใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันกับงบการเงินประจำปี	28-36
รายได้ที่ได้รับตามฤดูกาล รายได้ที่ได้รับเป็นวัฏจักร หรือรายได้ที่ ได้รับเป็นครั้งคราว	37-38
ต้นทุนที่เกิดขึ้นอย่างไม่สม่ำเสมอในระหว่างรอบปีบัญชี	39
การนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาปฏิบัติ	40
การใช้การประมาณการ	41-42
การปรับย้อนหลังงบการเงินระหว่างกาลของงวดก่อน	43-45
วันถือปฏิบัติ	46-48
ภาคผนวก	
ก การแสดงงวดบัญชีที่ต้องเสนอรายงาน	
ข ตัวอย่างการนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาถือปฏิบัติ	
ค ตัวอย่างการใช้การประมาณการ	

มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ประกอบด้วยย่อหน้าที่ 1 ถึง 48 ทุกย่อหน้ามีความสำคัญเท่ากัน และมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ต้องอ่านโดยคำนึงถึงข้อกำหนดของแม่บทการบัญชี ในกรณีที่ไม่ได้ให้แนวปฏิบัติในการเลือกและการใช้นโยบายการบัญชี ให้กิจการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด

บทนำ

- บทนำ 1. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ระบุถึงงบการเงินระหว่างกาล ซึ่งไม่ได้ครอบคลุมในมาตรฐานการบัญชีฉบับอื่น และให้ถือปฏิบัติกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2554
- บทนำ 2. งบการเงินระหว่างกาล หมายถึง งบการเงินที่เป็นงบการเงินแบบสมบูรณ์หรืองบการเงินแบบย่ออย่างใดอย่างหนึ่ง สำหรับงวดบัญชีที่สั้นกว่างวดเต็มปีบัญชี
- บทนำ 3. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่ได้บังคับว่ากิจการประเภทใดที่ควรเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาล ควรเผยแพร่บ่อยเพียงใด หรือควรเผยแพร่ให้เสร็จภายในระยะเวลาเท่าใดหลังวันสิ้นสุดงวดระหว่างกาล การกำหนดในเรื่องดังกล่าวควรเป็นการตัดสินใจของรัฐบาลระดับชาติ หน่วยงานกำกับดูแลด้านหลักทรัพย์ ตลาดหลักทรัพย์ และหน่วยงานกำกับดูแลด้านบัญชีอื่น มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ใช้สำหรับบริษัทที่ถูกกำหนดหรือเลือกที่จะเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาล ให้เป็นไปตามมาตรฐานการบัญชี
- บทนำ 4. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้
- 4.1 กำหนดเนื้อหาขั้นต่ำของงบการเงินระหว่างกาลซึ่งรวมถึงการเปิดเผยข้อมูล และ
- 4.2 ระบุวิธีรับรู้อย่างเหมาะสมและหลักเกณฑ์การวัดมูลค่าที่ต้องใช้ในงบการเงินระหว่างกาล
- บทนำ 5. ข้อมูลขั้นต่ำของงบการเงินระหว่างกาลประกอบด้วยงบแสดงฐานะการเงินแบบย่อ งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จแบบย่อ งบกระแสเงินสดแบบย่อ งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้นแบบย่อและหมายเหตุประกอบงบการเงินตามที่กำหนด หากกิจการนำเสนอส่วนประกอบของกำไรหรือขาดทุนในงบเฉพาะกำไรขาดทุนตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 81 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน กิจการต้องนำเสนอข้อมูลระหว่างกาลอย่างย่อจากงบเฉพาะกำไรขาดทุนด้วย
- บทนำ 6. ภายใต้ข้อสันนิษฐานที่ว่าผู้ที่อ่านงบการเงินระหว่างกาลของกิจการได้อ่านรายงานประจำปีของปีล่าสุด ดังนั้น ข้อมูลที่มีอยู่ในหมายเหตุประกอบงบการเงินประจำปีดังกล่าวแทบจะไม่มี การกล่าวซ้ำหรือได้ปรับปรุงให้ทันต่อเหตุการณ์ในงบการเงินระหว่างกาล แต่ข้อมูลในหมายเหตุประกอบงบการเงินระหว่างกาลในเบื้องต้นจะอธิบายถึงเหตุการณ์และการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญ ซึ่งมีผลต่อความเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงในฐานะการเงินและผลดำเนินงานของกิจการตั้งแต่วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานของปีล่าสุด

- บทนำ 7. กิจการต้องใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันสำหรับงบการเงินระหว่างกาลและงบการเงินประจำปี เว้นแต่นโยบายการบัญชีที่เปลี่ยนแปลงภายหลังวันที่ในงบการเงินประจำปีล่าสุดนั้นจะใช้ใน งบการเงินประจำปีถัดไป ความถี่ในการรายงานของกิจการไม่ว่าจะเป็นปีละครั้ง ทุกงวดครึ่งปี หรือทุกไตรมาส ไม่ควรมีผลกระทบต่อการวัดผลการดำเนินงานประจำปี การวัดมูลค่าเพื่อ จัดทำงบการเงินระหว่างกาลต้องจัดทำตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบันเพื่อให้ บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว
- บทนำ 8. ภาคผนวกของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ให้แนวทางการนำหลักเบื้องต้นของการรับรู้รายการ และการวัดมูลค่า ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล สำหรับสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้และค่าใช้จ่าย มาปฏิบัติ ค่าใช้จ่ายภาษีเงินได้สำหรับงวดระหว่างกาลคำนวณด้วยอัตราภาษีเงินได้ที่แท้จริง เฉลี่ยทั้งปีที่ประมาณขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการประเมินภาษีเงินได้ประจำปี
- บทนำ 9. ในการตัดสินใจถึงเรื่องรับรู้รายการ จัดประเภทรายการ หรือเปิดเผยข้อมูล เพื่อวัตถุประสงค์ การรายงานงบการเงินระหว่างกาล กิจการควรประเมินความมีสาระสำคัญของเรื่องดังกล่าว โดยสัมพันธ์กับข้อมูลทางการเงินของงวดระหว่างกาลนั้น มิใช่ข้อมูลที่ได้จากการประมาณการ สำหรับปี

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 34 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง งบการเงินระหว่างกาล

วัตถุประสงค์

มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะกำหนดเนื้อหาขั้นต่ำที่ต้องแสดงและเปิดเผยในงบการเงินระหว่างกาล รวมทั้งหลักเกณฑ์ในการรับรู้และวัดมูลค่ารายการที่นำเสนอในงบการเงินแบบสมบูรณ์หรือแบบย่อสำหรับงวดระหว่างกาล งบการเงินระหว่างกาลที่เชื่อถือได้และทันต่อเวลาจะช่วยให้ผู้ลงทุน เจ้าหนี้ และผู้ใช้งบการเงินอื่นเข้าใจถึงความสามารถของกิจการในการก่อให้เกิดกำไรและกระแสเงินสด รวมถึงเงื่อนไขและสภาพคล่องทางการเงินของกิจการ

ขอบเขต

1. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มิได้กำหนดว่ากิจการใดต้องเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลและมีได้กำหนดว่า กิจการต้องเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลบ่อยเพียงใด หรือต้องเผยแพร่ให้เสร็จภายในระยะเวลาเท่าใดหลังจากวันสิ้นงวดระหว่างกาล อย่างไรก็ตาม รัฐบาล หน่วยงานกำกับดูแลด้านหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์และหน่วยงานกำกับดูแลด้านบัญชีอื่น มักจะกำหนดให้กิจการที่ออกตราสารหนี้หรือตราสารทุนเสนอขายต่อสาธารณชน ต้องจัดทำงบการเงินระหว่างกาล มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ใช้ปฏิบัติกับกิจการที่ต้องเผยแพร่หรือเลือกที่จะเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลตามข้อกำหนดของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชีสนับสนุนให้กิจการที่มีหลักทรัพย์ซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์จัดทำงบการเงินระหว่างกาลที่เป็นไปตามหลักการรับรู้รายการ การวัดมูลค่า และการเปิดเผยข้อมูล ที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ และสนับสนุนให้กิจการที่มีหลักทรัพย์ซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ปฏิบัติดังนี้
 - 1.1 จัดทำงบการเงินระหว่างกาลอย่างน้อย ณ วันสิ้นสุดงวดครึ่งปีแรกของรอบบัญชี และ
 - 1.2 จัดทำงบการเงินระหว่างกาลให้พร้อมใช้ภายใน 60 วันนับจากวันสิ้นงวดระหว่างกาลนั้น
2. ในการพิจารณาว่างบการเงินประจำปีหรือระหว่างกาลเป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินหรือไม่ ผู้ใช้งบการเงินต้องพิจารณาว่างบการเงินระหว่างกาลแยกจากงบการเงินประจำปี กิจการที่อาจนำเสนองบการเงินระหว่างกาลซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ หรืออาจไม่ได้นำเสนองบการเงินระหว่างกาลในบางปีบัญชี ยังคงต้องจัดทำงบการเงินประจำปีให้เป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน
3. หากงบการเงินระหว่างกาลของกิจการระบุว่าได้จัดทำขึ้นตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน งบการเงินระหว่างกาลนั้นต้องเป็นไปตามข้อกำหนดทุกข้อในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ และต้องเปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติมตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 19

คำนิยาม

4. คำศัพท์ที่ใช้ในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มีความหมายโดยเฉพาะ ดังนี้
งวดระหว่างกาล หมายถึง รอบระยะเวลารายงานทางการเงินที่สั้นกว่างวดเต็มปีบัญชี

งบการเงินระหว่างกาล หมายถึง งบการเงินสำหรับงวดระหว่างกาลที่เป็นงบการเงินแบบสมบูรณ์ (ตามที่ระบุในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน หรือ งบการเงินแบบย่อ (ตามที่ระบุใน มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้)) สำหรับงวดระหว่างกาล

ข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาล

5. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน ระหว่างงบการเงินแบบสมบูรณ์ ประกอบด้วยส่วนประกอบทุกข้อดังต่อไปนี้
 - 5.1 งบแสดงฐานะการเงิน ณ วันสิ้นงวด
 - 5.2 งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จสำหรับงวด
 - 5.3 งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้นสำหรับงวด
 - 5.4 งบกระแสเงินสดสำหรับงวด
 - 5.5 หมายเหตุประกอบงบการเงิน ซึ่งประกอบด้วยสรุปนโยบายการบัญชีที่สำคัญและข้อมูลที่เป็นคำอธิบายอื่น
 - 5.6 งบแสดงฐานะการเงิน ณ วันที่เริ่มต้นของงวดที่นำมาเปรียบเทียบ เมื่อกิจการปรับ ย้อนหลังงบการเงินในงวดก่อนให้เป็นไปตามนโยบายการบัญชีใหม่ หรือปรับปรุงรายการ หรือจัดประเภทรายการในงบการเงินงวดก่อน
6. กิจการอาจกำหนดหรือเลือกที่จะให้ข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาลน้อยกว่างบการเงินประจำปี โดยพิจารณาถึงประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากข้อมูลที่ทันต่อเวลากับต้นทุนที่ต้องเสียไปในการ จัดทำข้อมูลนั้น และเพื่อหลีกเลี่ยงการให้ข้อมูลซ้ำซ้อน มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดข้อมูล ขั้นต่ำที่ต้องแสดงและเปิดเผยในงบการเงินระหว่างกาลซึ่งประกอบด้วยงบการเงินแบบย่อและ หมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนด วัตถุประสงค์ของงบการเงินระหว่างกาลคือ การให้ข้อมูลเพิ่มเติม จากงบการเงินประจำปีที่น่าเสนอครั้งล่าสุดเพื่อให้ข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน ดังนั้น งบการเงินระหว่างกาล จึงเน้นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรม เหตุการณ์ และสถานการณ์ใหม่ ๆ เพื่อไม่ให้ข้อมูลที่นำเสนอ ซ้ำซ้อนกับข้อมูลที่ได้รายงานไปแล้ว
7. กิจการสามารถนำเสนองบการเงินระหว่างกาลที่สมบูรณ์ตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน หรือนำเสนองบการเงินระหว่างกาล แบบย่อ และเปิดเผยหมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนด ในงบการเงินระหว่างกาลแบบย่อ กิจการ สามารถแสดงรายการแต่ละรายการเกินกว่ารายการขั้นต่ำที่ระบุไว้หรือสามารถเปิดเผยข้อมูลใน หมายเหตุประกอบงบการเงินมากกว่าที่มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดไว้ แม้ว่ากิจการจะ นำเสนองบการเงินระหว่างกาลแบบสมบูรณ์ กิจการยังคงต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับนี้ในเรื่องเกี่ยวกับการรับรู้รายการและการวัดมูลค่า และต้องเปิดเผยข้อมูลตามข้อกำหนดที่ ระบุไว้ในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนดตามที่ ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 16) และตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น

ส่วนประกอบขั้นต่ำของงบการเงินระหว่างกาล

8. งบการเงินระหว่างกาลต้องมีส่วนประกอบขั้นต่ำดังต่อไปนี้
 - 8.1 งบแสดงฐานะการเงินแบบย่อ
 - 8.2 งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จแบบย่อ อาจแสดงในลักษณะใดลักษณะหนึ่งต่อไปนี้
 - 8.2.1 งบกำไรขาดทุนแบบขั้นตอนเดียวแบบย่อ
 - 8.2.2 งบเฉพาะกำไรขาดทุนแบบย่อและงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จแบบย่อ
 - 8.3 งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้นแบบย่อ
 - 8.4 งบกระแสเงินสดแบบย่อ
 - 8.5 หมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนด
- 8ก. หากกิจการแสดงส่วนประกอบของกำไรหรือขาดทุนในงบเฉพาะกำไรขาดทุน ตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 81 ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน กิจการต้องแสดงข้อมูลระหว่างกาลอย่างย่อแยกออกจากงบเฉพาะกำไรขาดทุน
รูปแบบและเนื้อหาของงบการเงินระหว่างกาล
9. หากกิจการเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลแบบสมบูรณ์ กิจการต้องกำหนดเนื้อหาและรูปแบบของงบการเงินให้เป็นไปตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน เกี่ยวกับการแสดงงบการเงินแบบสมบูรณ์
10. หากกิจการเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลแบบย่อ กิจการต้องแสดงหัวข้อเรื่องและยอดรวมย่ออยู่ในลักษณะเดียวกับที่แสดงในงบการเงินประจำปีล่าสุดและต้องเปิดเผยข้อมูลที่สำคัญตามที่มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนด กิจการต้องแสดงรายการแต่ละบรรทัดหรือเปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติมหากการไม่แสดงหรือการไม่เปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติมนั้นทำให้งบการเงินระหว่างกาลแบบย่อบิดเบือนไปจากความเป็นจริง
11. กิจการต้องแสดงกำไรต่อหุ้นขั้นพื้นฐานและกำไรต่อหุ้นปรับลดในงบกำไรขาดทุนสำหรับงวดระหว่างกาลไม่ว่าจะเป็นงบกำไรขาดทุนแบบสมบูรณ์หรือแบบย่อ เมื่อกิจการอยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 33 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง กำไรต่อหุ้น
- 11ก. หากกิจการแสดงส่วนประกอบของกำไรหรือขาดทุนในงบเฉพาะกำไรขาดทุน ตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 81 ของ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน กิจการต้องแสดงกำไรต่อหุ้นขั้นพื้นฐานและกำไรต่อหุ้นปรับลด ในงบเฉพาะกำไรขาดทุน
12. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน ได้ให้แนวทางในการกำหนดโครงสร้างของงบการเงิน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการแสดงงบแสดงฐานะการเงิน งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ และงบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น
13. (ย่อหน้านี้ไม่ใช่)

14. กิจการต้องจัดทำงบการเงินรวมสำหรับงวดระหว่างกาลหากกิจการนำเสนองบการเงินรวมสำหรับงวดปีบัญชีล่าสุดที่ผ่านมา ตามปกติงบการเงินเฉพาะกิจการของบริษัทใหญ่จะไม่สอดคล้องหรือไม่สามารถเปรียบเทียบกันกับงบการเงินรวมสำหรับงวดปีบัญชีล่าสุดที่ผ่านมา หากงบการเงินประจำปีของกิจการได้รวมงบการเงินเฉพาะกิจการของบริษัทใหญ่เพิ่มเติมจากงบการเงินรวม มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มีได้ห้ามแสดงและมีได้กำหนดให้แสดงงบการเงินระหว่างกาลเฉพาะกิจการของบริษัทใหญ่รวมไว้ในงบการเงินระหว่างกาล

หมายเหตุประกอบงบการเงินตามที่กำหนด

15. ผู้ใช้งบการเงินจะใช้งบการเงินระหว่างกาลควบคู่ไปกับงบการเงินประจำปีล่าสุด ดังนั้นกิจการไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาลหากการเปิดเผยนั้นไม่ได้ให้ข้อมูลที่มึนัยสำคัญเพิ่มเติมจากข้อมูลที่ได้เคยนำเสนอแล้วในงบการเงินประจำปีล่าสุด กิจการต้องเปิดเผยเฉพาะรายการและเหตุการณ์ทางบัญชีที่มีนัยสำคัญซึ่งเป็นประโยชน์มากขึ้นต่อผู้ใช้งบการเงินในการเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงฐานะการเงินและผลการดำเนินงานของกิจการนับตั้งแต่วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานประจำปีล่าสุดจนถึงวันสิ้นงวดระหว่างกาล
16. กิจการต้องรายงานข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาลตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบัน รวมทั้งเปิดเผยรายการหรือเหตุการณ์ทางบัญชีที่มีผลต่อความเข้าใจของผู้ใช้งบการเงินระหว่างกาลงวดปัจจุบันอย่างเป็นสาระสำคัญ กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลต่อไปนี้เป็นอย่างน้อยในหมายเหตุประกอบงบการเงินระหว่างกาล หากข้อมูลดังกล่าวมีสาระสำคัญและไม่ได้เปิดเผยไว้ที่อื่นในงบการเงินระหว่างกาล
- 16.1 ข้อเท็จจริงที่ว่ากิจการได้ใช้นโยบายการบัญชีและวิธีการคำนวณในงบการเงินระหว่างกาล เช่นเดียวกับที่ใช้ในงบการเงินประจำปี หรือข้อเท็จจริงที่ว่ากิจการได้เปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีหรือวิธีการคำนวณ โดยเปิดเผยถึงลักษณะและผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงนั้น
- 16.2 การอธิบายความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานในงวดระหว่างกาลที่มีลักษณะเป็น วัฏจักรหรือฤดูกาล
- 16.3 ลักษณะและจำนวนเงินของรายการที่มีผลกระทบต่อสินทรัพย์ หนี้สิน ส่วนของเจ้าของ กำไรสุทธิ หรือกระแสเงินสด ซึ่งเป็นรายการไม่ปกติเนื่องจากลักษณะ ขนาด หรือ การเกิดขึ้นของรายการนั้น
- 16.4 ลักษณะและจำนวนเงินของการเปลี่ยนแปลงประมาณการของจำนวนเงินที่เคย รายงานไว้ในงวดระหว่างกาลก่อนของรอบปีบัญชีเดียวกัน หรือการเปลี่ยนแปลง ประมาณการของจำนวนเงินที่เคยรายงานในงวดปีบัญชีล่าสุดหากการเปลี่ยนแปลง นั้นมีผลกระทบที่มีสาระสำคัญต่องบการเงินระหว่างกาลงวดปัจจุบัน
- 16.5 การซื้อคืน การชำระคืน และการออกตราสารหนี้และตราสารทุน
- 16.6 จำนวนเงินปันผลจ่าย (ยอดรวมหรือต่อหุ้น) โดยแยกแสดงตามประเภทของหุ้นสามัญ และหุ้นประเภทอื่น

- 16.7 ข้อมูลตามส่วนงาน มีดังต่อไปนี้ (การเปิดเผยข้อมูลตามส่วนงานต้องรวมในงบการเงินระหว่างกาลก็ต่อเมื่อมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 8 เรื่อง ส่วนงานดำเนินงาน (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้กิจการเปิดเผยข้อมูลตามส่วนงานในงบการเงินประจำปี
- 16.7.1 รายได้จากลูกค้าภายนอก หากเรื่องนี้ได้รวมไว้ในการวัดกำไรหรือขาดทุนตามส่วนงานที่ได้รับการสอบทาน โดยผู้มีอำนาจตัดสินใจสูงสุดด้านการปฏิบัติการหรือเจ้าหน้าที่อื่นที่โดยปกตินำเสนอข้อมูลดังกล่าวต่อผู้มีอำนาจตัดสินใจสูงสุดด้านการปฏิบัติการ
 - 16.7.2 รายได้ระหว่างส่วนงาน หากเรื่องนี้ได้รวมอยู่ในการวัดกำไรหรือขาดทุนตามส่วนงานที่ได้รับการสอบทานโดยหัวหน้าเจ้าหน้าที่บริหารผู้มีอำนาจตัดสินใจ หรือตามปกติได้นำเสนอข้อมูลดังกล่าวต่อหัวหน้าเจ้าหน้าที่บริหารผู้มีอำนาจในการตัดสินใจ
 - 16.7.3 ตัววัดกำไรหรือขาดทุนตามส่วนงาน
 - 16.7.4 สินทรัพย์รวมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีสาระสำคัญจากมูลค่าที่เปิดเผยในงบการเงินงวดปีบัญชีล่าสุด
 - 16.7.5 คำอธิบายความแตกต่างจากงบการเงินปีล่าสุดในการแบ่งแยกส่วนงานหรือ การวัดมูลค่ากำไรหรือขาดทุนตามส่วนงาน
 - 16.7.6 การกระทบยอดระหว่างผลรวมของกำไรหรือขาดทุนตามส่วนงานและกำไรหรือขาดทุนก่อนค่าใช้จ่ายภาษีเงินได้ (รายได้ภาษีเงินได้) และการดำเนินงานที่ยกเลิก อย่างไรก็ตาม หากกิจการป็นส่วนรายก (เช่น ค่าใช้จ่ายภาษีเงินได้และรายได้ภาษีเงินได้) ให้แก่หน่วยงานที่เสนอรายงาน กิจการอาจกระทบยอดระหว่างผลรวมของกำไรหรือขาดทุนตามส่วนงานและกำไรหรือขาดทุนหลังหักรายการดังกล่าว รายการกระทบยอดที่มีสาระสำคัญต้องระบุแยกออกมาและอธิบายการกระทบยอดนั้น
- 16.8 เหตุการณ์ภายหลังวันที่ในงบการเงินระหว่างกาลที่มีสาระสำคัญ ซึ่งไม่ได้แสดงในงบการเงินระหว่างกาลของงวดที่นำเสนอ
- 16.9 ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของกิจการในระหว่างงวดระหว่างกาล ซึ่งรวมถึงการรวมธุรกิจ การได้หรือเสียอำนาจควบคุมในบริษัทย่อย และเงินลงทุนระยะยาว การปรับโครงสร้าง และการดำเนินงานที่ยกเลิก ในกรณีของการรวมธุรกิจ ให้กิจการเปิดเผยข้อมูลตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การรวมธุรกิจ (เมื่อมีการประกาศใช้)
- 16.10 การเปลี่ยนแปลงของหนี้สินหรือสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น นับตั้งแต่สิ้นรอบระยะเวลา รายงานประจำปีล่าสุด

17. กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 16 ซึ่งมาตรฐานการรายงานทางการเงินแต่ละฉบับได้ให้แนวทางเกี่ยวกับการเปิดเผยดังกล่าว ตัวอย่างของข้อมูลที่ต้องเปิดเผย มีดังต่อไปนี้
- 17.1 การปรับลดมูลค่าและการกลับบัญชีปรับลดมูลค่าของสินค้าคงเหลือให้เป็นมูลค่าสุทธิที่คาดว่าจะได้รับ
 - 17.2 การรับรู้และการกลับบัญชีรายการขาดทุนจากการด้อยค่าของที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ สิทธิประโยชน์ไม่มีตัวตน หรือสิทธิประโยชน์อื่น
 - 17.3 การกลับบัญชีประมาณการหนี้สินที่เกิดจากต้นทุนของการปรับโครงสร้าง
 - 17.4 การได้มาและการจำหน่ายไปซึ่งที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์
 - 17.5 ภาระผูกพันที่จะซื้อที่ดิน อาคารและอุปกรณ์
 - 17.6 การชำระค่าเสียหายที่เกิดจากการฟ้องร้อง
 - 17.7 การแก้ไขข้อผิดพลาดที่สำคัญสำหรับข้อมูลที่เคยนำเสนอในงวดก่อน
 - 17.8 (ย่อหน้านี้ไม่ใช่)
 - 17.9 การผิต้นัดชำระหนี้หรือการผิต้นัดเงินตามสัญญาเงินกู้ที่ยังไม่มีการแก้ไขให้ดีขึ้น ณ วันที่ก่อนหรือในวันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน
 - 17.10 รายการกับบุคคลและกิจการที่เกี่ยวข้องกัน
18. มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่นได้กำหนดการเปิดเผยข้อมูลซึ่งต้องมีในงบการเงินในความหมายดังกล่าวงบการเงิน หมายถึง งบการเงินแบบสมบูรณ์ ซึ่งปกติจะรวมอยู่ในรายงานประจำปีและบางครั้งจะรวมอยู่ในรายงานอื่นๆ เว้นแต่เรื่องที่กำหนดในย่อหน้าที่ 16.9 กิจการไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น หากกิจการเลือกแสดงงบการเงินระหว่างกาลแบบย่อและหมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนดแทนการนำเสนองบการเงินแบบสมบูรณ์
- การเปิดเผยข้อมูลตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน**
19. หากงบการเงินระหว่างกาลได้จัดทำขึ้นตามมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าว งบการเงินระหว่างกาลต้องไม่รายงานว่าจัดทำตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินหากไม่ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดทั้งหมดของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน
- งวดที่ต้องนำเสนองบการเงินระหว่างกาล**
20. รายงานระหว่างกาลต้องรวมงบการเงินระหว่างกาลแบบสมบูรณ์หรือแบบย่อสำหรับงวดต่างๆ ดังต่อไปนี้
- 20.1 งบแสดงฐานะการเงิน ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลปัจจุบัน และงบแสดงฐานะการเงินเปรียบเทียบ ณ วันสิ้นงวดปีบัญชีล่าสุดที่ผ่านมา
 - 20.2 งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จสำหรับงวดระหว่างกาลปัจจุบันและงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จที่แสดงยอดสะสมตั้งแต่ต้นปีบัญชีปัจจุบันจนถึงวันสิ้นงวดระหว่างกาลและงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จเปรียบเทียบ เพื่อการเปรียบเทียบสำหรับช่วงเวลาเดียวกันของปีก่อน

ตามข้อกำหนดในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน รายงานระหว่างกาลอาจจะนำเสนอแต่ละงวดเป็นงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จแบบขั้นตอนเดียวหรือแสดงส่วนประกอบของกำไรหรือขาดทุน (งบเฉพาะกำไรขาดทุน) โดยส่วนที่สองจะเริ่มต้นด้วยกำไรหรือขาดทุนรวมถึงแสดงส่วนประกอบของรายได้อื่น ๆ ที่แสดงอยู่ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น (งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ)

- 20.3 งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้นซึ่งแสดงยอดสะสมตั้งแต่ต้นปีบัญชีปัจจุบันจนถึงวันสิ้นงวดระหว่างกาล พร้อมทั้งงบการเงินเปรียบเทียบดังกล่าวเพื่อเปรียบเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปีก่อน
- 20.4 งบกระแสเงินสดซึ่งแสดงยอดสะสมตั้งแต่ต้นปีบัญชีปัจจุบันจนถึงวันสิ้นงวดระหว่างกาล พร้อมทั้งงบกระแสเงินสดเปรียบเทียบ เพื่อเปรียบเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปีก่อน
21. สำหรับกิจการที่ธุรกิจมีการขึ้นลงตามฤดูกาลอย่างเห็นได้ชัด ข้อมูลทางการเงินสำหรับงวดสิบสองเดือนสิ้นสุดของงวดระหว่างกาล และข้อมูลเปรียบเทียบสำหรับช่วงเวลาเดียวกันของสิบสองเดือนก่อนจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้งบการเงิน ดังนั้น กิจการที่ธุรกิจมีการขึ้นลงตามฤดูกาลอย่างเห็นได้ชัดควรเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวเพิ่มเติมจากข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 20
22. ภาคผนวก ก แสดงตัวอย่างของรอบระยะเวลาบัญชีที่ต้องนำเสนอสำหรับกิจการที่นำเสนองบการเงินทุกงวดครึ่งปี และทุกไตรมาส
- ความมีสาระสำคัญ**
23. ในการพิจารณาว่าข้อมูลแต่ละรายการนั้น ควรรับรู้ วัตถุประสงค์ จัดประเภท และเปิดเผยอย่างไรในงบการเงินระหว่างกาล กิจการต้องประเมินความมีสาระสำคัญของรายการโดยสัมพันธ์กับข้อมูลที่รวมอยู่ในงบการเงินระหว่างกาล ในการประเมินความมีสาระสำคัญ กิจการต้องตระหนักว่าในงบการเงินระหว่างกาล กิจการอาจต้องใช้ในการประมาณการในการวัดมูลค่ามากกว่าที่ใช้ในการวัดมูลค่าในงบการเงินประจำปี
24. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด ระบุว่าข้อมูลจะถือว่ามีสาระสำคัญหากการไม่แสดงข้อมูลหรือการแสดงผลผิดพลาดมีผลกระทบต่อการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงิน มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน กำหนดให้กิจการเปิดเผยรายการที่มีสาระสำคัญ แยกต่างหากจากรายการอื่น ตัวอย่างเช่น การดำเนินงานที่ยกเลิก และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด กำหนดให้เปิดเผยเรื่องการเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี ข้อผิดพลาด การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี มาตรฐานการบัญชีทั้งสองฉบับไม่ได้ระบุจำนวนเพื่อใช้ในการตัดสินความมีสาระสำคัญของข้อมูล

25. แม้ว่ากิจการต้องอาศัยดุลยพินิจในการประเมินความมีสาระสำคัญเพื่อจัดทำรายงานทางการเงิน มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้กิจการใช้ข้อมูลของงวดระหว่างกาลเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา รับรู้และเปิดเผยข้อมูลที่แสดงในงบการเงินระหว่างกาลนั้น ดังนั้น กิจการจะรับรู้และเปิดเผย ข้อมูลของรายการ เช่น รายการที่ไม่ปกติ การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลง ประมาณการ และข้อผิดพลาดที่สำคัญ ตามเกณฑ์ของความมีสาระสำคัญเมื่อเทียบกับข้อมูลที่แสดง อยู่ในงวดระหว่างกาล เพื่อหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดที่อาจเป็นผลจากการไม่เปิดเผยข้อมูล กิจการ ต้องตระหนักอยู่เสมอว่างบการเงินระหว่างกาลต้องให้ข้อมูลทุกอย่างที่ทำให้ผู้ใช้งบการเงินสามารถ เข้าใจถึงฐานะการเงินและผลการดำเนินงานของกิจการในงวดระหว่างกาลนั้น

การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินประจำปี

26. หากการประมาณการจำนวนเงินที่ได้รายงานไว้ในงบการเงินระหว่างกาลของงวดก่อน มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญในงวดระหว่างกาลงวดสุดท้ายของรอบปีบัญชี โดยที่ กิจการจะไม่ได้นำเสนองบการเงินระหว่างกาลงวดสุดท้ายนี้แยกต่างหาก กิจการต้องเปิดเผย ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะและจำนวนของการเปลี่ยนแปลงประมาณการในหมายเหตุประกอบ งบการเงินของงบการเงินประจำปีสำหรับรอบปีบัญชีนั้น
27. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการ ทางบัญชี และข้อผิดพลาด กำหนดให้กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะ และจำนวนเงิน (ถ้าปฏิบัติได้) ของการเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีที่มีผลกระทบอย่างมีสาระสำคัญใน งวดปัจจุบัน หรือที่คาดว่าจะมีผลกระทบอย่างมีสาระสำคัญในงวดต่อมา ส่วนมาตรฐานการบัญชี ฉบับนี้กำหนดให้กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลที่คล้ายคลึงกันในงบการเงินระหว่างกาลตามที่กำหนดไว้ใน ย่อหน้าที่ 16.4 ตัวอย่างของการเปลี่ยนแปลงประมาณการในงวดระหว่างกาลงวดสุดท้ายที่ต้อง เปิดเผย ได้แก่ การปรับลดมูลค่าสินค้าคงเหลือ การปรับโครงสร้าง หรือผลขาดทุนจากการด้อยค่าที่ได้เคย รายงานไว้ในงวดระหว่างกาลงวดก่อนของรอบปีบัญชีเดียวกัน การเปิดเผยข้อมูลตามข้อกำหนดที่ ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 26 สอดคล้องกับข้อกำหนดในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด แต่มีขอบเขตที่แคบกว่า คือ เกี่ยวข้องเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงประมาณการ กิจการไม่ต้องรวมข้อมูลทางการเงิน เพิ่มเติมที่เปิดเผยในงบการเงินระหว่างกาลไว้ในงบการเงินประจำปี

การรับรู้รายการและการวัดมูลค่า

การใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันกับงบการเงินประจำปี

28. กิจการต้องใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันสำหรับงบการเงินระหว่างกาลและงบการเงินประจำปี เว้นแต่ใช้นโยบายการบัญชีที่เปลี่ยนแปลงภายหลังวันที่ในงบการเงินประจำปีล่าสุดนั้นจะใช้ใน งบการเงินประจำปีถัดไป อย่างไรก็ตาม ความถี่ในการรายงานของกิจการ (ไม่ว่ากิจการจะ นำเสนองบการเงินเป็น รายปี ทุกงวดครึ่งปี หรือทุกไตรมาส) ต้องไม่มีผลกระทบต่อ การ

วัตถุประสงค์ดำเนินงานประจำปี เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว การวัดมูลค่าเพื่อจัดทำงบการเงินระหว่างกาลต้องจัดทำตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบัน

29. ข้อกำหนดที่ว่ากิจการต้องใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันสำหรับงบการเงินระหว่างกาลและงบการเงินประจำปีอาจทำให้ดูเหมือนว่าการวัดมูลค่าในงวดระหว่างกาลเป็นอิสระจากระยะเวลารายงานอื่นๆ แต่ข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 28 ที่ว่าความถี่ในการนำเสนองบการเงินระหว่างกาลต้องไม่มีผลต่อการวัดมูลค่าของผลการดำเนินงานประจำปีชี้ให้เห็นว่างวดระหว่างกาลเป็นส่วนหนึ่งของงวดปีบัญชี เกณฑ์การวัดมูลค่าตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบันทำให้กิจการต้องคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงประมาณการของจำนวนที่ได้รายงานไว้ในงวดระหว่างกาลก่อนๆ ในรอบปีบัญชีปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม หลักเกณฑ์ในการรับรู้รายการสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้และค่าใช้จ่ายสำหรับงวดระหว่างกาลยังคงต้องเป็นหลักเกณฑ์เดียวกันกับที่ใช้ในงบการเงินประจำปี
30. ตัวอย่างการรับรู้รายการและการวัดมูลค่าของงบการเงินระหว่างกาล มีดังต่อไปนี้
- 30.1 หลักเกณฑ์ในการรับรู้และวัดมูลค่าผลขาดทุนจากการปรับลดมูลค่าสินค้าคงเหลือ ผลขาดทุนจากการปรับโครงสร้าง หรือผลขาดทุนจากการด้อยค่าของสินทรัพย์ ในงวดระหว่างกาลเป็นหลักเกณฑ์เดียวกันกับที่กิจการใช้ในจัดทำงบการเงินประจำปีไม่ว่ากิจการจะจัดทำงบการเงินระหว่างกาลหรือไม่ อย่างไรก็ตาม หากกิจการรับรู้และวัดมูลค่ารายการดังกล่าวในงวดระหว่างกาลงวดหนึ่งและเปลี่ยนแปลงประมาณการในงวดระหว่างกาลต่อมาในรอบปีบัญชีเดียวกัน กิจการต้องทำการเปลี่ยนแปลงประมาณการนั้นในงวดระหว่างกาลที่มีการเปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะเป็นการบันทึกเพิ่มหรือกลับบัญชีรายการขาดทุนที่ได้บันทึกไปแล้ว
- 30.2 รายการที่ไม่ถือเป็นสินทรัพย์ตามคำนิยาม ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล ต้องไม่บันทึกเป็นรายการรอการตัดบัญชีในงบแสดงฐานะการเงิน ด้วยเหตุผลที่ว่ากิจการต้องรอข้อมูลเพิ่มเติมในอนาคตก่อนที่จะกำหนดได้ว่ารายการดังกล่าวจะเป็นสินทรัพย์ตามคำนิยามหรือไม่ หรือด้วยเหตุผลที่ว่าจำนวนกำไรสุทธิของงวดระหว่างกาลแต่ละงวดในรอบปีบัญชีเดียวกันจะได้ไม่แตกต่างกันเกินไป
- 30.3 กิจการต้องรับรู้ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับภาษีเงินได้ในงวดระหว่างกาลแต่ละงวดด้วยประมาณการที่ดีที่สุดโดยอัตราที่ใช้ในการคำนวณต้องเป็นอัตราภาษีเงินได้ถัวเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักทั้งปีที่คาดว่าจะเกิดขึ้นของรอบปีบัญชีนั้น กิจการอาจปรับปรุงจำนวนภาษีเงินได้ค้างจ่ายในงวดระหว่างกาลต่อมาของรอบปีบัญชีเดียวกันหากการประมาณการของอัตราภาษีเงินได้ประจำปีเปลี่ยนแปลงไป
31. แม่บทการบัญชีเกี่ยวกับการจัดทำและนำเสนองบการเงิน (“แม่บทการบัญชี”) ระบุว่ากรรับรู้รายการคือ กระบวนการรวมรายการเข้าเป็นส่วนหนึ่งของงบดุลและงบกำไรขาดทุนหากรายการนั้นเป็นไปตามคำนิยามขององค์ประกอบและเข้าเกณฑ์การรับรู้รายการ คำนิยามของสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานของการรับรู้รายการในงบการเงินไม่ว่าจะเป็นงบการเงินประจำปีหรืองบการเงินระหว่างกาล

32. กิจการต้องทดสอบถึงประโยชน์เชิงเศรษฐกิจในอนาคตที่จะได้รับจากสินทรัพย์ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลและวันสิ้นงวดปีบัญชี รายจ่ายซึ่งโดยลักษณะแล้วไม่เข้าเงื่อนไขเป็นสินทรัพย์ตามคำนิยาม ณ วันสิ้นงวดปีบัญชีต้องไม่บันทึกเป็นสินทรัพย์ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล ในทำนองเดียวกันหนี้สิน ณ วันสิ้นงวดการรายงานระหว่างกาลต้องเป็นภาระผูกพันที่กิจการมีอยู่ ณ วันนั้น ซึ่งเป็นหลักการที่ถือปฏิบัติเช่นเดียวกับการรับรู้หนี้สิน ณ สิ้นรอบระยะเวลารายงานประจำปี
33. ลักษณะสำคัญของการเกิดรายการรายได้และค่าใช้จ่ายคือการมีกระแสเข้าและกระแสออกของสินทรัพย์และหนี้สินที่เกิดขึ้นแล้ว ดังนั้นกิจการจะสามารถรับรู้รายการเป็นรายได้และค่าใช้จ่ายก็ต่อเมื่อกระแสเข้าหรือกระแสออกดังกล่าวเกิดขึ้นแล้ว ในทางกลับกันกิจการต้องไม่รับรู้รายการเป็นรายได้และค่าใช้จ่ายหากกระแสเข้าหรือกระแสออกนั้นยังไม่เกิดขึ้น แม้บทการบัญชีระบุว่ากิจการควรรับรู้ค่าใช้จ่ายในงบกำไรขาดทุนเมื่อประโยชน์เชิงเศรษฐกิจในอนาคตลดลงเนื่องจากมีการลดลงของสินทรัพย์หรือการเพิ่มขึ้นของหนี้สิน และเมื่อกิจการสามารถวัดค่าของประโยชน์เชิงเศรษฐกิจในอนาคตได้อย่างน่าเชื่อถือ อย่างไรก็ตาม แม้บทการบัญชีไม่อนุญาตให้กิจการรับรู้รายการเป็นสินทรัพย์หรือหนี้สินหากรายการนั้นไม่เป็นสินทรัพย์หรือหนี้สินตามคำนิยาม
34. ในการวัดมูลค่ารายการต่างๆ เช่น สินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ ค่าใช้จ่าย และกระแสเงินสด ที่รายงานในงบการเงิน กิจการที่นำเสนอเฉพาะงบการเงินประจำปีสามารถใช้ข้อมูลทางบัญชีทั้งหมดที่มีอยู่ตลอดงวดปีบัญชี การวัดมูลค่าดังกล่าวเป็นการที่กิจการนำเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบันมาใช้ นั่นเอง
35. กิจการที่นำเสนองบการเงินรายครึ่งปีสามารถใช้ข้อมูลที่มีอยู่จนถึงกลางปีหรือหลังจากนั้นเล็กน้อยเพื่อการวัดมูลค่าของงบการเงินสำหรับงวดครึ่งปีแรก และใช้ข้อมูลที่มีอยู่จนถึงวันสิ้นงวดปีบัญชีหรือหลังจากนั้นเล็กน้อยเพื่อการวัดมูลค่าของงบการเงินสำหรับงวดสิบสองเดือน การวัดมูลค่าสำหรับสิบสองเดือนต้องรวมถึงการเปลี่ยนแปลงประมาณการที่อาจเป็นไปได้ของจำนวนเงินที่เคยประมาณไว้สำหรับงวดหกเดือนแรก โดยไม่ต้องปรับย้อนหลังงบการเงินระหว่างกาลของงวดดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ย่อหน้าที่ 16.4 และย่อหน้าที่ 26 กำหนดให้มีการเปิดเผยเกี่ยวกับลักษณะและจำนวนของการเปลี่ยนแปลงประมาณการที่มีนัยสำคัญ
36. กิจการที่นำเสนองบการเงินบ่อยครั้งกว่ารายครึ่งปีต้องวัดมูลค่าของรายได้และค่าใช้จ่ายสำหรับงวดระหว่างกาลแต่ละงวดโดยใช้เกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบัน โดยใช้ข้อมูลที่มีอยู่ขณะจัดทำงบการเงินแต่ละงวดนั้น จำนวนของรายได้และค่าใช้จ่ายที่แสดงในงวดระหว่างกาลปัจจุบันต้องรวมการเปลี่ยนแปลงประมาณการของจำนวนที่แสดงไว้ในงวดระหว่างกาลงวดก่อนของปีบัญชีเดียวกันโดยไม่ต้องปรับย้อนหลังงบการเงินระหว่างกาลงวดก่อน อย่างไรก็ตาม ย่อหน้าที่ 16.4 และย่อหน้าที่ 26 กำหนดให้มีการเปิดเผยเกี่ยวกับลักษณะและจำนวนเงินของการเปลี่ยนแปลงประมาณการที่มีนัยสำคัญ

รายได้ที่ได้รับตามฤดูกาล รายได้ที่ได้รับเป็นวัฏจักร หรือรายได้ที่ได้รับเป็นครั้งคราว

37. รายได้ที่ได้รับตามฤดูกาล รายได้ที่ได้รับเป็นวัฏจักร หรือรายได้ที่ได้รับเป็นครั้งคราวต้องไม่คาดการณ์หรือรอการรับรู้ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล หากการคาดการณ์หรือการรอรับรู้ดังกล่าวไม่เหมาะสม ณ วันสิ้นงวดบัญชีนั้นของกิจการ
38. ตัวอย่างของรายได้ที่ยังไม่เกิด ซึ่งกิจการไม่สามารถบันทึกเป็นรายได้ไว้ล่วงหน้า ได้แก่ รายได้จากเงินปันผล รายได้ค่าสิทธิ และเงินอุดหนุนจากรัฐบาล นอกจากนี้บางกิจการอาจได้รับรายได้ในงวดระหว่างกาลบางงวดสูงกว่างวดอื่น ๆ ในรอบปีบัญชีเดียวกันเป็นประจำ เช่น รายได้จากการขายสินค้าตามฤดูกาล กิจการต้องรับรู้รายการดังกล่าวเป็นรายได้ทั้งจำนวนเมื่อเกิดขึ้น
ต้นทุนที่เกิดขึ้นอย่างไม่สม่ำเสมอในระหว่างรอบปีบัญชี
39. ต้นทุนที่เกิดขึ้นอย่างไม่สม่ำเสมอในระหว่างปีบัญชีของกิจการ ต้องคาดการณ์หรือรอการรับรู้เพื่อวัตถุประสงค์ในการจัดทำรายงานในงวดระหว่างกาลก็ต่อเมื่อเป็นการเหมาะสมที่กิจการจะคาดการณ์หรือรอการรับรู้ต้นทุนดังกล่าว ณ วันสิ้นงวดปีบัญชี
การนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาปฏิบัติ
40. ภาคผนวก ข แสดงตัวอย่างการนำหลักการเกี่ยวกับการรับรู้รายการและการวัดมูลค่าตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 28 ถึง 39 มาปฏิบัติ
การใช้การประมาณการ
41. กิจการต้องใช้วิธีวัดมูลค่าที่ทำให้มั่นใจว่า ข้อมูลที่แสดงในงบการเงินระหว่างกาลสามารถเชื่อถือได้ รวมทั้งเปิดเผยข้อมูลทางการเงินทั้งหมดที่มีสาระสำคัญอย่างเหมาะสม เพื่อให้ผู้ใช้งบการเงินเข้าใจฐานะการเงินหรือผลการดำเนินงานของกิจการ กิจการอาจต้องอาศัยการประมาณการที่สมเหตุสมผลเพื่อวัดมูลค่ารายการบางรายการในงบการเงินประจำปีและงบการเงินระหว่างกาล ซึ่งตามปกติกิจการจำเป็นต้องใช้การประมาณการในการจัดทำงบการเงินระหว่างกาลมากกว่าที่ต้องใช้ในการจัดทำงบการเงินประจำปี
42. ภาคผนวก ค แสดงตัวอย่างของการใช้การประมาณการในการวัดมูลค่ารายการในงบการเงินระหว่างกาล

การปรับย้อนหลังงบการเงินระหว่างกาลของงวดก่อน

43. การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี นอกเหนือจากการถือปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลงที่กำหนดโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับใหม่ กิจการต้อง
 - 43.1 ปรับย้อนหลังงบการเงินระหว่างกาลของงวดก่อนในรอบปีบัญชีปัจจุบันและงบการเงินระหว่างกาลของรอบปีบัญชีก่อนที่นำมาเปรียบเทียบ ซึ่งจะปรับย้อนหลังในงบการเงิน

ประจำปีตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด

43.2 ปรับปรุงงบการเงินระหว่างกาลของงวดก่อนในรอบปีบัญชีปัจจุบันและงบการเงินระหว่างกาลของรอบปีบัญชีก่อนที่นำมาเปรียบเทียบตามนโยบายการบัญชีใหม่โดยวิธีเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไปนับจากวันแรกสุดที่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ หากไม่สามารถระบุถึงผลกระทบสะสม ณ วันต้นปีบัญชีจากการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีที่มีผลกระทบต่อปีบัญชีก่อน ๆ ได้ในทางปฏิบัติ

44. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่ากิจการใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันสำหรับรายการบัญชีประเภทเดียวกันตลอดปีบัญชี ตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีต้องสะท้อนให้เห็นด้วยวิธีปรับย้อนหลังโดยกิจการต้องปรับข้อมูลทางการเงินของงวดก่อนที่ย้อนหลังไปไกลที่สุดที่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม หากกิจการไม่สามารถกำหนดจำนวนสะสมที่ต้องใช้ปรับย้อนหลังงบการเงินของงวดก่อนได้ในทางปฏิบัติ มาตรฐานการบัญชีฉบับดังกล่าวกำหนดให้กิจการสามารถใช้วิธีเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไปนับจากวันแรกสุดที่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ ส่วนผลกระทบตามย่อหน้าที่ 43 กำหนดให้กิจการที่เปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีในปีบัญชีปัจจุบัน ใช้วิธีปรับย้อนหลัง หรือหากไม่สามารถปฏิบัติได้ให้ใช้วิธีเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไป แต่ต้องถือปฏิบัติตั้งแต่ต้นปีบัญชี
45. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่อนุญาตให้กิจการใช้นโยบายการบัญชีที่แตกต่างกันในรอบปีบัญชีเดียวกัน เนื่องจากจะทำให้การปันส่วนรายการระหว่างงวดทำได้ยาก นอกจากนี้ยังจะทำให้ผลการดำเนินงานไม่มีความชัดเจน และทำให้เกิดความยากต่อการวิเคราะห์และความเข้าใจงบการเงินระหว่างกาล

วันถือปฏิบัติ

46. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ให้ถือปฏิบัติกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2554 เป็นต้นไป ทั้งนี้ สนับสนุนให้นำไปใช้ก่อนวันถือปฏิบัติ
47. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน ปรับปรุงคำศัพท์ซึ่งใช้กับมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ทำให้ต้องปรับปรุงย่อหน้าที่ 4 5 8 11 12 และ 20 ยกเลิกย่อหน้าที่ 13 และเพิ่มย่อหน้า 8ก และ 11ก ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ กิจการต้องถือปฏิบัติสำหรับการปรับปรุงดังกล่าวสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2554 แต่หากกิจการปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงินก่อนวันถือปฏิบัติ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวข้างต้นก็จะใช้ในรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าวด้วย

48. การปรับปรุงมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การรวมธุรกิจ (เมื่อมีการประกาศใช้) ทำให้ต้องปรับปรุงย่อหน้าที่ 16.9 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ กิจการต้องถือปฏิบัติสำหรับการปรับปรุงดังกล่าวสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มหรือหลังจาก วันที่ 1 มกราคม 2554 แต่หากกิจการปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การรวมธุรกิจ (เมื่อมีการประกาศใช้) ก่อนวันถือปฏิบัติ การเปลี่ยนแปลง ดังกล่าวข้างต้นก็จะใช้ในรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าวด้วย

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

ภาคผนวก

ภาคผนวกนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางเท่านั้นและไม่ถือเป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ ภาคผนวกนี้ได้จัดทำขึ้นโดยครอบคลุมเรื่องดังต่อไปนี้

ก การแสดงงวดบัญชีที่ต้องเสนอรายงาน

ข ตัวอย่างการนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาถือปฏิบัติ

ค ตัวอย่างการใช้การประมาณการ

ก. การแสดงงวดบัญชีที่ต้องเสนอรายงาน

ภาคผนวกนี้จัดทำขึ้นเพื่อแสดงตัวอย่างการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 20 เพื่อให้สามารถเข้าใจมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ได้ดียิ่งขึ้น

กิจการที่นำเสนองบการเงินระหว่างกาลทุกครึ่งปี

ก1. กิจการที่มีงวดปีบัญชีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม (ซึ่งเป็นไปตามปีปฏิทิน) ให้กิจการนำเสนองบการเงินระหว่างกาลไม่ว่าจะเป็นงบการเงินแบบสมบูรณ์หรือแบบย่อ สำหรับงวดครึ่งปีสิ้นสุดวันที่ 30 มิถุนายน 25X1 ดังต่อไปนี้

งบแสดงฐานะการเงิน

ณ วันที่	30 มิถุนายน 25X1	31 ธันวาคม 25X0
----------	------------------	-----------------

งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่	30 มิถุนายน 25X1	30 มิถุนายน 25X0
-------------------------------	------------------	------------------

งบกระแสเงินสด

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่	30 มิถุนายน 25X1	30 มิถุนายน 25X0
-------------------------------	------------------	------------------

งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่	30 มิถุนายน 25X1	30 มิถุนายน 25X0
-------------------------------	------------------	------------------

กิจการที่นำเสนองบการเงินระหว่างกาลทุกไตรมาส

ก2. กิจการที่มีงวดปีบัญชีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม (ซึ่งเป็นไปตามปีปฏิทิน) ให้กิจการนำเสนองบการเงินระหว่างกาลไม่ว่าจะเป็นงบการเงินแบบสมบูรณ์หรือแบบย่อ สำหรับไตรมาสสิ้นสุดวันที่ 30 มิถุนายน 25X1 ดังต่อไปนี้

งบแสดงฐานะการเงิน

ณ วันที่	30 มิถุนายน 25X1	31 ธันวาคม 25X0
----------	------------------	-----------------

งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่	30 มิถุนายน 25X1	30 มิถุนายน 25X0
-------------------------------	------------------	------------------

สำหรับงวดสามเดือนสิ้นสุดวันที่	30 มิถุนายน 25X1	30 มิถุนายน 25X0
--------------------------------	------------------	------------------

งบกระแสเงินสด

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่	30 มิถุนายน 25X1	30 มิถุนายน 25X0
งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น		
สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่	30 มิถุนายน 25X1	30 มิถุนายน 25X0

ข. ตัวอย่างการนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาถือปฏิบัติ

ภาคผนวกนี้ทำขึ้นเพื่อแสดงตัวอย่างการนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาถือปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 28 ถึง 39 เพื่อให้สามารถเข้าใจมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ได้ดียิ่งขึ้น

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและค่าประกันภัยที่กิจการผู้จ้างออกให้

- ข1. หากกิจการรับภาระภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาแทนลูกจ้างหรือจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันภัยที่รัฐบาลสนับสนุน ซึ่งจำนวนที่ต้องจ่ายมีการคำนวณเป็นรายปี ค่าใช้จ่ายส่วนที่เกี่ยวข้องกันให้กิจการผู้จ้างรับรู้ในงวดระหว่างกลาง โดยใช้ประมาณการอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหรืออัตราการจ่ายถัวเฉลี่ยของปี แม้ว่าจำนวนที่จ่ายส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในช่วงต้นงวดปีบัญชี ตัวอย่างที่พบโดยทั่วไปคือ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหรือค่าประกันภัยที่กิจการผู้จ้างออกให้ซึ่งอาจกำหนดว่าออกให้จนถึงระดับสูงสุดระดับหนึ่งที่กำหนดไว้ของเงินได้ของพนักงานแต่ละคน สำหรับพนักงานที่มีรายได้สูง เงินได้อาจถึงระดับเงินได้สูงสุดที่กำหนดนั้นก่อนวันสิ้นงวดปีบัญชีที่กิจการผู้จ้างไม่ต้องออกเงินให้อีกต่อไปจนถึงวันสิ้นปี

การยกเครื่องหรือการบำรุงรักษาครั้งใหญ่ที่ทำเป็นระยะ ๆ ตามแผนที่วางไว้

- ข2. ต้นทุนของการยกเครื่องหรือการบำรุงรักษาครั้งใหญ่ที่ทำเป็นระยะ ๆ ตามแผนที่วางไว้หรือรายจ่ายที่มีลักษณะเป็นฤดูกาลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในช่วงหลังของปี กิจการต้องไม่คาดการณ์เพื่อบันทึกบัญชีในงบการเงินระหว่างกลาง นอกจากว่ากิจการมีภาระผูกพันตามกฎหมายหรือจากการอนุমানแล้ว กิจการที่มีความตั้งใจหรือมีความจำเป็นที่จะก่อให้เกิดรายจ่ายในอนาคตไม่อาจถือได้ว่ากิจการมีภาระผูกพัน

ประมาณการหนี้สิน

- ข3. กิจการต้องรับรู้ประมาณการหนี้สินหากกิจการไม่มีทางเลือกอื่น เว้นแต่กิจการจะต้องโอนประโยชน์เชิงเศรษฐกิจอันเป็นผลของเหตุการณ์ที่เกิดจากภาระผูกพันตามกฎหมายหรือจากการอนุমান กิจการต้องบันทึกปรับปรุงจำนวนภาระหนี้สินให้สูงขึ้นหรือต่ำลงพร้อมทั้งรับรู้รายการผลขาดทุนหรือรายการผลกำไรในกำไรหรือขาดทุน หากจำนวนของประมาณการหนี้สินที่ดีที่สุดของกิจการมีการเปลี่ยนแปลงไป

- ข4. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้กิจการใช้เกณฑ์ในการรับรู้ และวัดมูลค่าประมาณการหนี้สิน ณ วันสิ้นงวดระหว่างกลางเช่นเดียวกับที่ใช้ ณ วันสิ้นงวดปีบัญชี การมีอยู่หรือไม่มีอยู่ของภาระผูกพัน

ที่กิจการต้องโอนประโยชน์เชิงเศรษฐกิจออกไปนั้นมิได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยของช่วงเวลาของการรายงาน แต่เป็นเรื่องข้อเท็จจริง

โบนัสปลายปี

- ข5. ลักษณะของการจ่ายโบนัสปลายปีมีความแตกต่างกันไปในแต่ละกิจการ กิจการบางกิจการจ่ายโบนัสให้พนักงานเฉพาะที่ปฏิบัติงานตลอดช่วงเวลาที่กำหนด กิจการบางกิจการจ่ายโบนัสตามผลการดำเนินงานรายเดือน รายไตรมาสหรือรายปี การจ่ายโบนัสอาจขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้บริหารหรือเป็นไปตามสัญญาที่ได้ตกลงกันไว้หรือเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่เคยถือปฏิบัติมาในปีก่อน
- ข6. โบนัสจะรับรู้ในงวดระหว่างกาลได้ก็ต่อเมื่อ
- ข6.1 การให้โบนัสนั้นเป็นไปตามภาระผูกพันตามกฎหมาย หรือเป็นไปตามที่ถือปฏิบัติมาในอดีตอันถือได้ว่าภาระผูกพันได้เกิดขึ้นจากการอนุমান ซึ่งกิจการไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากจะต้องจ่ายเงินโบนัสนั้น
- ข6.2 สามารถระบุประมาณการโบนัสนั้นได้อย่างน่าเชื่อถือ (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน (เมื่อมีการประกาศใช้))

จำนวนเงินที่ต้องจ่ายตามสัญญาเช่าที่อาจเกิดขึ้น

- ข7. จำนวนเงินที่ต้องจ่ายตามสัญญาเช่าที่อาจเกิดขึ้นเป็นตัวอย่างของภาระผูกพันตามกฎหมายหรือจากการอนุমান ที่ผู้เช่าควรรับรู้เป็นหนี้สิน หากสัญญาเช่ามีเงื่อนไขว่าการชำระค่าเช่าในอนาคตขึ้นอยู่กับว่าผู้เช่าสามารถทำรายได้จากการขายประจำปีถึงระดับที่กำหนดไว้ในสัญญา ภาระผูกพันจะถือว่าได้เกิดขึ้นในงวดระหว่างกาลของงวดปีบัญชีก่อนที่ผู้เช่าจะมีรายได้จากการขายถึงระดับที่กำหนดไว้ในสัญญา หากผู้เช่าคาดหมายได้อย่างแน่นอนว่าผู้เช่าจะสามารถมีรายได้จากการขายได้ตามที่กำหนดไว้ และผู้เช่าไม่มีทางเลือกอื่นใดนอกจากการชำระเงินค่าเช่าในอนาคต

สินทรัพย์ไม่มีตัวตน

- ข8. กิจการต้องใช้คำนิยามและเกณฑ์ในการรับรู้สินทรัพย์ไม่มีตัวตนสำหรับงวดระหว่างกาลเช่นเดียวกับที่ใช้สำหรับงวดสิ้นปีบัญชี กิจการต้องรับรู้รายจ่ายที่เกิดขึ้นก่อนแต่ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขทุกข้อของการรับรู้เป็นสินทรัพย์ไม่มีตัวตนเป็นค่าใช้จ่าย ส่วนรายจ่ายที่เกิดขึ้นและเข้าเงื่อนไขทุกข้อของการรับรู้สินทรัพย์ไม่มีตัวตนกิจการต้องรับรู้เป็นต้นทุนของสินทรัพย์ไม่มีตัวตน การเลื่อนรับรู้การเป็นค่าใช้จ่ายโดยการตั้งเป็นสินทรัพย์ในงบแสดงฐานะการเงินระหว่างกาลเพียงแต่คาดการณ์ว่าจะเข้าเงื่อนไขทุกข้อของการรับรู้เป็นสินทรัพย์ไม่มีตัวตนในภายหลังงวดปีบัญชีนั้นเป็นการไม่ถูกต้อง

เงินบำนาญ

- ข9. ค่าใช้จ่ายเงินบำนาญ สำหรับงวดระหว่างกาลคำนวณตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบันโดยใช้อัตราต้นทุนเงินบำนาญที่กำหนด ณ วันสิ้นงวดปีบัญชีก่อนโดยวิธีคณิตศาสตร์ประกันภัย และปรับปรุงสำหรับความผันผวนทางการตลาดที่มีนัยสำคัญนับตั้งแต่นั้น และปรับสำหรับการทยอยจ่ายชำระที่สำคัญ การจ่ายชำระหมด หรือการจ่ายครั้งเดียวที่สำคัญ

ค่าใช้จ่ายพนักงานเกี่ยวกับการพักร้อน วันหยุด การหยุดงานอื่นโดยได้รับค่าตอบแทน

- ข10. การที่พนักงานหยุดงานโดยได้รับค่าตอบแทนชนิดสะสม คือ วันหยุดงานที่ไม่ได้ใช้ในงวดปัจจุบันนั้นและสามารถยกยอดไปใช้ได้ในช่วงอนาคต กิจการต้องวัดค่ารายการจ่ายที่อาจเกิดขึ้นและภาระผูกพันของเวลาหยุดงานที่ได้รับค่าตอบแทนชนิดสะสมตามจำนวนที่กิจการคาดว่าจะต้องจ่ายสำหรับวันหยุดงานที่ยังไม่ได้ใช้แต่สามารถสะสมไปใช้ได้ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน (เมื่อมีการประกาศใช้) หลักเกณฑ์ดังกล่าวจะต้องนำมาถือปฏิบัติทั้งในงบการเงินระหว่างกาลและงบการเงินประจำปี ในทางกลับกันกิจการต้องไม่รับรู้ค่าใช้จ่ายหรือหนี้สินสำหรับวันหยุดงานที่ได้รับค่าตอบแทนแต่ไม่ถือว่าสะสมได้ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานระหว่างกาลเช่นเดียวกับที่กิจการจะต้องปฏิบัติ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานประจำปี

รายการที่เกิดอย่างไม่สม่ำเสมอแต่มีแผนที่จะจ่าย

- ข11. งบประมาณของกิจการอาจรวมรายการบางประเภทที่คาดว่าจะเกิดขึ้นอย่างไม่สม่ำเสมอในระหว่างงวดปีบัญชี เช่น เงินบริจาค ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมพนักงาน ค่าใช้จ่ายเหล่านี้โดยทั่วไปขึ้นอยู่กับมติของฝ่ายบริหาร แม้ว่าจะมีการวางแผนเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายเหล่านี้และมีแนวโน้มว่าจะเกิดค่าใช้จ่ายเหล่านี้ทุกปี กิจการไม่สามารถรับรู้รายการที่ยังไม่เกิดขึ้นเป็นภาระผูกพัน ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานระหว่างกาลได้หากภาระผูกพันไม่ถือเป็นหนี้สินตามคำนิยาม

การวัดมูลค่าภาษีเงินได้ระหว่างกาล

- ข12. ภาษีเงินได้ระหว่างกาลให้ตั้งค้างจ่ายไว้โดยใช้อัตราภาษีเดียวกับที่ใช้กับผลกำไรรวมทั้งปีที่คาดว่าจะได้ กล่าวคือ ภาษีเงินได้ระหว่างกาลคำนวณโดยใช้กำไรสุทธิก่อนภาษีเงินได้ของงวดระหว่างกาลคูณด้วยอัตราภาษีที่แท้จริงถ่วงเฉลี่ยทั้งปีที่ประมาณไว้
- ข13. ข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 28 ได้ระบุถึงการให้ใช้หลักเกณฑ์ในการรับรู้และวัดมูลค่าเดียวกันสำหรับงบการเงินระหว่างกาลและงบการเงินประจำปี ด้วยเหตุที่ภาษีเงินได้จะคำนวณโดยใช้เกณฑ์สำหรับปี ดังนั้น ภาษีเงินได้ระหว่างกาลจึงต้องคำนวณจากกำไรสุทธิก่อนภาษีเงินได้ของงวดระหว่างกาลคูณด้วยอัตราภาษีที่คาดว่าจะนำมาใช้กับกำไรรวมทั้งปีซึ่งเป็นอัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปีที่ประมาณไว้ การประมาณอัตราภาษีเงินได้ที่แท้จริงถ่วงเฉลี่ยทั้งปีนี้จึงต้องสะท้อนถึงโครงสร้างอัตราภาษีแบบก้าวหน้าที่คาดว่าจะนำมาใช้กับกำไรรวมทั้งปี รวมถึงกฎหมายภาษี

อากรที่มีผลบังคับหรือผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงอัตราภาษีเงินได้ที่มีผลอย่างเป็นทางการเป็นสาระสำคัญ ในงวดปีบัญชีนั้น มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 12 เรื่อง ภาษีเงินได้ ให้แนวทางปฏิบัติเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นทางการเป็นสาระสำคัญในกฎหมายเกี่ยวกับอัตราภาษีเงินได้ การประมาณอัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปีจึงต้องมีการประมาณการขึ้นใหม่โดยใช้หลักคำนวณจากยอดกำไรสะสมทั้งปี ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ตามย่อหน้าที่ 28 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ นอกจากนี้ ย่อหน้าที่ 16.4 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ กำหนดให้กิจการต้องเปิดเผยการเปลี่ยนแปลง ประมาณการที่มีนัยสำคัญด้วย

ข14. ในขอบเขตที่พึงปฏิบัติได้ อัตราภาษีเงินได้ที่แท้จริงถัวเฉลี่ยทั้งปีต้องพิจารณาแยกเป็นแต่ละอัตรา สำหรับแต่ละหน่วยภาษีโดยคุณกำไรสุทธิก่อนภาษีของงวดระหว่างกาลของแต่ละหน่วยภาษี ในทำนองเดียวกัน หากอัตราภาษีเงินได้ที่ใช้กับประเภทของเงินได้มีอัตราที่ต่างกัน (เช่น กำไร ส่วนทุน (Capital Gains) หรือกำไรจากอุตสาหกรรมเฉพาะอย่าง) ในขอบเขตที่พึงปฏิบัติได้ อัตราภาษีเงินได้ที่ต่างกันต้องแยกใช้กับกำไรสุทธิก่อนภาษีของงวดระหว่างกาลสำหรับรายได้แต่ละประเภท ขณะที่อัตราภาษีดังกล่าวต้องการประมาณการที่ถูกต้องที่สุด แต่อาจไม่บรรลุผล ในทุกกรณี ดังนั้น การใช้อัตราภาษีเงินได้ถัวเฉลี่ยของหน่วยภาษีเงินได้หรือต่างประเทศเงินได้ อาจนำมาใช้ได้หากเป็นการประมาณการที่มีเหตุผลมากกว่าการใช้อัตราภาษีเงินได้แบบ เฉพาะเจาะจง

ข15. ตัวอย่างต่อไปนี้แสดงการคำนวณภาษีเงินได้ตามที่กล่าวข้างต้น สมมติว่ากิจการแห่งหนึ่งจัดทำงบ การเงินรายไตรมาสโดยคาดว่าจะมีกำไรสุทธิก่อนภาษีไตรมาสละ 10,000 บาท และต้องเสียภาษี เงินได้จากกำไรสุทธิสำหรับปีในอัตราร้อยละ 20 สำหรับ 20,000 บาทแรก และส่วนที่เกินกว่า จำนวนดังกล่าวต้องเสียภาษีในอัตราร้อยละ 30 โดยที่กำไรสุทธิของกิจการเป็นไปตามที่คาดการณ์ ไว้ จำนวนภาษีเงินได้ที่แสดงในงบการเงินแต่ละไตรมาสจะมีจำนวนดังนี้

	ไตรมาสที่ 1	ไตรมาสที่ 2	ไตรมาสที่ 3	ไตรมาสที่ 4	รวมทั้งสิ้นงวดปี
ภาษีเงินได้ (บาท)	2,500	2,500	2,500	2,500	10,000
ภาษีเงินได้รวม 10,000 บาทนี้เป็นจำนวนภาษีที่คาดว่าจะต้องจ่ายซึ่งคำนวณจากกำไรสุทธิก่อน ภาษีเงินได้สำหรับปีจำนวน 40,000 บาท					

ข16. ตัวอย่างต่อไปนี้ สมมติว่ากิจการแห่งหนึ่งซึ่งเสนองบการเงินรายไตรมาสมีกำไรสุทธิก่อนภาษีเงินได้ ในไตรมาสแรกเป็นจำนวน 15,000 บาท แต่กิจการคาดว่าจะเกิดผลขาดทุนสุทธิไตรมาสละ 5,000 บาท ในสามไตรมาสต่อมา (ดังนั้น กำไรสุทธิก่อนภาษีสำหรับปีเท่ากับศูนย์) กิจการคาดว่าอัตราภาษี เงินได้เฉลี่ยทั้งปีจะอยู่ที่ร้อยละ 20 ภาษีเงินได้ที่แสดงในงบการเงินแต่ละไตรมาสแสดงได้ดังนี้

	ไตรมาสที่ 1	ไตรมาสที่ 2	ไตรมาสที่ 3	ไตรมาสที่ 4	รวมทั้งสิ้นงวดปี
ภาษีเงินได้ (บาท)	3,000	(1,000)	(1,000)	(1,000)	0

กรณีที้งวดปีบัญชีแตกต่างกันจากงวดปีภาษี

- ข17. ในกรณีที่งวดปีบัญชีแตกต่างจากงวดปีภาษี ภาษีเงินได้สำหรับงวดระหว่างกาลของงวดปีบัญชีให้ใช้อัตราภาษีเงินได้ที่แท้จริงถัวเฉลี่ยทั้งปีที่ประมาณการไว้แยกสำหรับแต่ละงวดปีภาษีคูณด้วยสัดส่วนจำนวนกำไรสุทธิก่อนภาษีเงิน ได้ของแต่ละปีภาษีนั้น
- ข18. ตัวอย่างเช่น กิจการแห่งหนึ่งมีงวดปีบัญชีสิ้นสุดวันที่ 30 มิถุนายน จัดทำงบการเงินรายไตรมาส และมีงวดปีภาษีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม (งวดปีบัญชีเริ่มตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม ถึงวันที่ 30 มิถุนายน) โดยกิจการมีกำไรสุทธิก่อนภาษีไตรมาสละ 10,000 บาท อัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปีโดยประมาณอยู่ที่ร้อยละ 30 ในปีที่ 1 และร้อยละ 40 ในปีที่ 2

	ไตรมาส สิ้นสุดวันที่	ไตรมาส สิ้นสุดวันที่	ไตรมาส สิ้นสุดวันที่	ไตรมาส สิ้นสุดวันที่	สำหรับปี สิ้นสุดวันที่
	30 ก.ย.	31 ธ.ค.	31 มี.ค.	30 มิ.ย.	30 มิ.ย.
ภาษีเงินได้ (บาท)	3,000	3,000	4,000	4,000	14,000

รายการหักภาษี (เครดิตภาษี)

- ข19. หน่วยงานจัดเก็บภาษีบางแห่งยอมให้ผู้จ่ายภาษีหักภาษีจ่ายได้ด้วยยอดเงินของรายจ่ายเพื่อการลงทุน การส่งออก รายจ่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนา หรือฐานภาษีอื่น ๆ โดยทั่วไปการใช้ประโยชน์ทางภาษีดังกล่าว จะส่งผลต่อการคำนวณอัตราประมาณการอัตราภาษีเงินได้ที่แท้จริงถัวเฉลี่ยทั้งปี เพราะหากกฎหมายภาษีอากรและข้อบังคับส่วนใหญ่มักจะยอมให้หักภาษี (เครดิตภาษี) สำหรับการคำนวณภาษีสำหรับปี ในทางตรงกันข้ามประโยชน์ทางภาษีสำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวจะรับรู้ในการคำนวณค่าใช้จ่ายภาษีเงินได้ในงวดระหว่างกาลนั้นได้ ในทำนองเดียวกันอัตราภาษีอัตราพิเศษที่นำไปใช้คำนวณสำหรับเงินได้บางประเภทไม่สามารถนำมารวมคำนวณเพื่อหาอัตราภาษีที่แท้จริงประจำปีเพียงอัตราเดียว ยิ่งไปกว่านั้นในบางหน่วยงานจัดเก็บภาษีประโยชน์ทางภาษี หรือรายการหักภาษีรวมถึงกรณีที่เกี่ยวข้องกับรายจ่ายเพื่อการลงทุน และระดับของการส่งออกในการรายงานยอดคืนภาษีเงินได้ จะคล้ายคลึงกับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลมากกว่า และจะรับรู้ในการคำนวณในงวดระหว่างกาลได้เมื่อเกิดรายการดังกล่าวขึ้น

ผลขาดทุนทางภาษีและรายการหักภาษียกมาและยกไป

- ข20. ผลประโยชน์ทางภาษีของรายการขาดทุนทางภาษียกมาจะถูกสะท้อนอยู่ในงวดระหว่างกาลที่ผลขาดทุนทางภาษีซึ่งเกี่ยวข้องกันเกิดขึ้น มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 12 เรื่อง ภาษีเงินได้ กำหนดไว้ว่า ผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับผลขาดทุนทางภาษี ซึ่งสามารถยกมาชดเชยกับภาษีเงินได้

ในงวดปัจจุบันของงวดที่แล้วต้องรับรู้เป็นรายการทรัพย์สิน และต้องรับรู้รายการเช่นเดียวกัน ในการลดยอดค่าใช้จ่ายภาษีหรือเพิ่มยอดรายได้ภาษีที่เกี่ยวข้องกัน

- ข21. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 12 เรื่อง ภาษีเงินได้ กำหนดไว้ว่า กิจการต้องรับรู้สินทรัพย์ภาษีเงินได้ รอกการตัดบัญชีสำหรับขาดทุนทางภาษีที่ยังไม่ได้ใช้ยกไปและเครดิตภาษีที่ยังไม่ได้ใช้ ก็ต่อเมื่อมีความเป็นไปได้ค่อนข้างแน่ว่า กำไรทางภาษีในอนาคตของกิจการจะเพียงพอที่จะนำผลขาดทุนทางภาษีที่ยังไม่ได้ใช้และเครดิตภาษีที่ยังไม่ได้ใช้มาใช้ประโยชน์ได้ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 12 เรื่อง ภาษีเงินได้ ยังได้กำหนดกฎเกณฑ์สำหรับการประเมินความเป็นไปได้ของกำไรทางภาษี เพื่อว่าจะได้นำเอารายการขาดทุนทางภาษีและเครดิตภาษีที่ยังไม่ได้ใช้มาใช้ประโยชน์ได้ กฎเกณฑ์ดังกล่าวนั้นต้องนำมาถือปฏิบัติ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลแต่ละงวดและถ้าตรงตามกฎเกณฑ์ดังกล่าวผลขาดทุนทางภาษียกไปจะถูกนำไปใช้ในการคำนวณประมาณการอัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปี
- ข22. ตัวอย่างต่อไปนี้ สมมติว่ากิจการแห่งหนึ่งซึ่งเสนองบการเงินรายไตรมาสมีขาดทุนจากการดำเนินงานยกไปจำนวน 10,000 บาท เพื่อวัตถุประสงค์ในการคำนวณภาษีเงินได้ ณ วันเริ่มต้นของปีบัญชีปัจจุบันที่รายการสินทรัพย์ภาษีเงินได้รอกตัดบัญชียังไม่มีกรรับรู้รายการ กิจการทำได้ 10,000 บาท ในไตรมาสแรกของปีปัจจุบัน และคาดว่าจะทำได้อีกไตรมาสละ 10,000 บาท สำหรับสามไตรมาสที่เหลือ โดยไม่รวมผลขาดทุนยกไป การคำนวณประมาณการอัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปีประมาณอยู่ที่ร้อยละ 40 ภาษีเงินได้ที่แสดงในงบการเงินแต่ละไตรมาสแสดงได้ดังนี้

	ไตรมาสที่ 1	ไตรมาสที่ 2	ไตรมาสที่ 3	ไตรมาสที่ 4	รวมทั้งสิ้นงวดปี
ภาษีเงินได้ (บาท)	3,000	3,000	3,000	3,000	12,000

การเปลี่ยนแปลงในราคาซื้อตามสัญญาหรือการเปลี่ยนแปลงในราคาที่จะเกิดขึ้น

- ข23. ส่วนลดปริมาณหรือส่วนลดราคาและการเปลี่ยนแปลงราคาตามสัญญาซื้อวัตถุดิบ แรงงาน หรือสินค้าและบริการอื่นให้คาดการณ์ในงวดระหว่างกาลทั้งทางด้านผู้ซื้อและผู้ขาย หากมีความเป็นไปได้ค่อนข้างแน่ว่า ส่วนลดและการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้เกิดขึ้นแล้วหรือจะมีผลกระทบ ดังนั้น ส่วนลดตามสัญญาและส่วนลดราคาจะต้องนำมาคาดการณ์ด้วย อย่างไรก็ตาม หากส่วนลดและการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวขึ้นอยู่กับดุลยพินิจ กิจการจะไม่คาดการณ์รายการดังกล่าวในงวดระหว่างกาล เนื่องจากผลของสินทรัพย์และหนี้สินไม่เข้าเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในแม่บทการบัญชีที่ว่าสินทรัพย์ต้อง หมายถึง ทรัพยากรที่อยู่ในความควบคุมของกิจการ อันเป็นผลของเหตุการณ์ในอดีต และหนี้สินต้อง หมายถึง ภาระผูกพันในปัจจุบันของกิจการ ซึ่งการชำระภาระผูกพันนั้นคาดว่าจะส่งผลให้กิจการต้องสูญเสียทรัพยากรที่มีประโยชน์เชิงเศรษฐกิจออกไป

ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย

- ข24. ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่ายสำหรับงวดระหว่างกาลให้คำนวณจากสินทรัพย์ที่มีอยู่ในงวดระหว่างกาลนั้น ทั้งนี้ไม่รวมสินทรัพย์ที่วางแผนว่าจะได้มาหรือจำหน่ายออกไปในงวดต่อมาของปีการเงินนั้น

สินค้ำคงเหลือ

- ข25. การวัดมูลค่าสินค้ำคงเหลือในงบการเงินสำหรับงวดระหว่างกาลต้องใช้หลักการเดียวกันกับงบการเงินสำหรับงวดปีบัญชี มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 2 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง สินค้ำคงเหลือ กำหนดวิธีรับรู้หรือการวัดมูลค่าสินค้ำคงเหลือ ปัญหายุ่งยากเฉพาะที่เกี่ยวกับสินค้ำคงเหลือ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานทางการเงินวันใดวันหนึ่งเป็นเพราะความจำเป็นที่จะคำนวณปริมาณสินค้ำคงเหลือ ต้นทุน และมูลค่าสุทธิที่จะได้รับ แม้ว่ากิจการใช้หลักการเดียวกันในการวัดมูลค่าสินค้ำคงเหลือระหว่างกาล เพื่อที่จะประหยัดต้นทุนและเวลา บ่อยครั้งที่กิจการมักจะใช้วิธีการประมาณการในการวัดมูลค่าสินค้ำคงเหลือ ณ งวดระหว่างกาลมากกว่า ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานประจำปี ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของการทดสอบมูลค่าสุทธิที่จะได้รับของสินค้ำคงเหลือ ณ วันที่ในงวดระหว่างกาล และการจัดการกับผลต่างของต้นทุนการผลิตในงวดระหว่างกาล

มูลค่าสุทธิที่จะได้รับของสินค้ำคงเหลือ

- ข26. มูลค่าสุทธิที่จะได้รับของสินค้ำคงเหลือ พิจารณาโดยอ้างอิงจากราคาขายและต้นทุนบวกค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการขาย ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล กิจการจะกลับรายการปรับลดมูลค่าของสินค้ำคงเหลือให้เป็นมูลค่าสุทธิที่จะได้รับที่เคยบันทึกไว้ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลถัดมาก็ต่อเมื่อมีความเหมาะสมที่กิจการจะสามารถทำเช่นนั้นได้สำหรับวันสิ้นงวดปีบัญชีนั้น

- ข27. (ย่อหน้านี้ไม่ใช่)

ผลต่างของต้นทุนการผลิตในงวดระหว่างกาล

- ข28. ผลต่างของต้นทุนการผลิตของที่เกิดจากผลต่างด้านราคา ประสิทธิภาพ ค่าใช้จ่ายและปริมาณของกิจการที่ประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมการผลิต จะรับรู้ในกำไรขาดทุน ณ วันที่ในงวดระหว่างกาล เช่นเดียวกับที่รับรู้ในกำไรขาดทุนสำหรับงวดปีบัญชี การเลื่อนการรับรู้ผลต่างของต้นทุนการผลิตโดยคาดหวังว่าจะได้รับชดเชย ณ วันสิ้นงวดปีบัญชี อาจเป็นการไม่เหมาะสมเพราะอาจส่งผลให้การรายงานสินค้ำคงเหลือในงบการเงินระหว่างกาลแสดงมูลค่าที่สูงหรือต่ำกว่าต้นทุนการผลิตที่แท้จริง

รายการผลกำไรหรือรายการผลขาดทุนจากการแปลงค่าเงินตราต่างประเทศ

- ข29. การบันทึกรายการกำไรหรือรายการขาดทุนจากการแปลงค่าเงินตราต่างประเทศในงบการเงินระหว่างกาลต้องใช้หลักการเดียวกันกับที่ใช้ในงบการเงินประจำปี

ข30. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (เมื่อมีการประกาศใช้) ได้กำหนดวิธีการแปลงค่างบการเงินของกิจการในต่างประเทศให้เป็นสกุลเงินที่ใช้รายงาน ข้อกำหนดดังกล่าวรวมถึงแนวทางสำหรับการใช้อัตราถัวเฉลี่ย หรืออัตราปิด และยังรวมถึงแนวทางสำหรับการบันทึกผลของรายการปรับปรุงจากการแปลงค่างบการเงินของกิจการในต่างประเทศว่าควรแสดงในรายการกำไรหรือขาดทุนหรือในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (เมื่อมีการประกาศใช้) กิจการจึงควรใช้อัตราถัวเฉลี่ยและอัตราปิดของงวดระหว่างกาลนั้น กิจการจะไม่วาดการณ์ถึงการเปลี่ยนแปลงในอนาคตของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศสำหรับเวลาที่เหลืออยู่ของปีการเงินปัจจุบันในการแปลงค่างบการเงินของกิจการในต่างประเทศ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล

ข31. หากมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้รับรู้การปรับปรุงจากการแปลงค่างบการเงินของกิจการในต่างประเทศเป็นรายได้หรือค่าใช้จ่ายในงวดที่เกิดขึ้น กิจการต้องใช้หลักการเดียวกันนี้กับงบการเงินระหว่างกาลในแต่ละงวด ทั้งนี้กิจการไม่ควรเลื่อนการรับรู้การปรับปรุงจากการแปลงค่าดังกล่าวในงบการเงินระหว่างกาล แม้กิจการคาดว่าจะมีการกลับรายการผลต่างดังกล่าวก่อนวันสิ้นงวดปีบัญชีก็ตาม

งบการเงินระหว่างกาลในภาวะเศรษฐกิจที่มีเงินเฟ้ออย่างรุนแรง

ข32. งบการเงินระหว่างกาลในภาวะเศรษฐกิจที่มีเงินเฟ้ออย่างรุนแรงให้จัดทำขึ้นโดยใช้หลักการเดียวกันกับที่ใช้ในการจัดทำงบการเงินประจำปี

ข33. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 29 เรื่อง การรายงานทางการเงินภายใต้ระบบเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้ออย่างรุนแรง กำหนดให้งบการเงินของกิจการที่รายงานในสภาวะเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้ออย่างรุนแรงต้องจัดทำโดยใช้หน่วยการวัดค่าปัจจุบัน ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน และต้องแสดงผลกำไรหรือผลขาดทุนจากรายการที่เป็นตัวเงินสุทธิไว้ในกำไรสุทธิ นอกจากนี้ กิจการต้องนำข้อมูลในงบการเงินของงวดก่อนที่นำมาเปรียบเทียบมาปรับใหม่โดยใช้อัตราแลกเปลี่ยนในปัจจุบัน

ข34. กิจการต้องใช้หลักการบัญชีเดียวกัน ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล ในการแสดงข้อมูลระหว่างกาลทั้งหมดในรูปของหน่วยการวัดค่าจนถึงวันสิ้นงวดระหว่างกาล ด้วยการรายงานผลกำไรหรือผลขาดทุนจากฐานะที่เป็นตัวเงินสุทธิแสดงในกำไรสุทธิงวดระหว่างกาล กิจการไม่รับรู้รายการผลกำไรหรือผลขาดทุนดังกล่าวโดยใช้จำนวนที่เป็นรายปี และไม่นำอัตราเงินเฟ้อรายปีที่ประมาณขึ้นมาใช้ในการจัดทำงบการเงินระหว่างกาลในประเทศที่มีอัตราเงินเฟ้ออย่างรุนแรง

การต่อราคาของสินทรัพย์

- ข35. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 36 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การต่อราคาของสินทรัพย์ กำหนดให้กิจการต้องรับรู้การต่อราคาของสินทรัพย์ทันทีหากสินทรัพย์นั้นมีมูลค่าที่คาดว่าจะได้รับคืนลดลงต่ำกว่าราคาตามบัญชี
- ข36. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้กิจการใช้วิธีทดสอบ การรับรู้ และการกลับบัญชีรายการต่อราคาของสินทรัพย์ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลเช่นเดียวกับที่ใช้ ณ วันสิ้นงวดปีบัญชี แต่มิได้หมายความว่ากิจการต้องคำนวณการต่อราคาของสินทรัพย์อย่างละเอียดทุกวันสิ้นงวดระหว่างกาล อย่างไรก็ตาม กิจการต้องสอบทานว่ามีเหตุบ่งชี้ว่าสินทรัพย์ของกิจการมีการต่อราคาอย่างเป็นสาระสำคัญหรือไม่ นับตั้งแต่วันสิ้นงวดปีบัญชีล่าสุด ทั้งนี้เพื่อพิจารณาว่ากิจการจำเป็นต้องคำนวณการต่อราคาของสินทรัพย์หรือไม่

ค. ตัวอย่างการใช้การประมาณการ

ภาคผนวกนี้ทำขึ้นเพื่อแสดงตัวอย่างการนำหลักการบัญชีมาใช้ตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 41 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ เพื่อให้สามารถเข้าใจมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ได้ดียิ่งขึ้น

- ค1. **สินค้าคงเหลือ** กิจการอาจไม่จำเป็นต้องนับและตีราคาสินค้าคงเหลืออย่างสมบูรณ์ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลแต่ควรมีการนับและตีราคาสินค้าคงเหลือทั้งหมดอย่างสมบูรณ์ ณ วันสิ้นงวดปีบัญชี ในงวดระหว่างกาลอาจเป็นการเพียงพอที่กิจการจะใช้การประมาณการจากกำไรขั้นต้น
- ค2. **การจัดประเภทรายการหมุนเวียนและไม่หมุนเวียนของสินทรัพย์และหนี้สิน** งบการเงินประจำปีอาจต้องการความถูกต้องในการจัดประเภทสินทรัพย์และหนี้สิน รวมถึงการหมุนเวียนและไม่หมุนเวียนของรายการดังกล่าวมากกว่างบการเงินระหว่างกาล
- ค3. **ประมาณการหนี้สิน** การพิจารณาความเหมาะสมของจำนวนประมาณการหนี้สินที่บันทึก (เช่น การตั้งประมาณการหนี้สินจากการรับประกัน ประมาณการค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม หรือ การประมาณการค่าใช้จ่ายในการบูรณะ) ในบางครั้งอาจยุ่งยาก สิ้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่าย ในบางครั้งกิจการอาจใช้ผู้เชี่ยวชาญภายนอกช่วยในการคำนวณประมาณการดังกล่าวสำหรับงบการเงินประจำปี ในการจัดทำงบการเงินระหว่างกาล กิจการอาจประมาณการโดยปรับปรุงตัวเลขจากประมาณการในงบการเงินประจำปีก่อนแทนการใช้ผู้เชี่ยวชาญภายนอกเพื่อทำการคำนวณใหม่
- ค4. **เงินบำนาญ** มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้กิจการต้องพิจารณามูลค่าปัจจุบันของภาระผูกพันของผลประโยชน์ที่กำหนดไว้และมูลค่าราคาตลาดของสินทรัพย์โครงการ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานแต่ละครั้ง และสนับสนุนให้กิจการใช้นักคณิตศาสตร์ประกันภัยในการวัดมูลค่าของภาระผูกพันเพื่อวัตถุประสงค์ในการรายงานระหว่างกาลการวัดมูลค่าที่น่าเชื่อถือมักมาจากการคำนวณโดยใช้ข้อมูลล่าสุดขอการคำนวณมูลค่าล่าสุดด้วยวิธีคณิตศาสตร์ประกันภัย

- ค5. ภาษีเงินได้ กิจการอาจคำนวณภาษีเงินได้และหนี้สินภาษีเงินได้รอดัตตบัญญัติ ณ วันสิ้นงวดปีบัญชี โดยใช้อัตราภาษีสำหรับหน่วยภาษีแต่ละหน่วยไปใช้คำนวณภาษีเงินได้ ดังที่ได้อธิบายไว้ในข้อ 14 ของภาคผนวก ข ว่า แม้วากิจการต้องการประมาณการที่ถูกต้องที่สุด แต่อาจไม่บรรลุผลในทุกกรณี ดังนั้นการใช้อัตราภาษีเงินได้ถัวเฉลี่ยของต่างหน่วยภาษีเงินได้หรือต่างประเภทเงินได้ก็อาจใช้ได้ ถ้าได้ผลของการประมาณการที่มีเหตุผลมากกว่าการใช้อัตราภาษีเงินได้แบบเฉพาะเจาะจง
- ค6. เหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้น การวัดมูลค่าของเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นอาจเกี่ยวข้องกับความเห็นของ นักกฎหมายหรือผู้ให้คำแนะนำอื่น รายงานที่เป็นทางการจากผู้เชี่ยวชาญอิสระในบางครั้งอาจใช้ เป็นสิ่งที่พิจารณาเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้ เช่น ความเห็นดังกล่าวที่เกี่ยวกับกฎหมาย ข้อเรียกร้อง การประเมิน และเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้อื่นๆ หรือความไม่แน่นอน อาจถูกนำมาใช้ หรือไม่นำมาใช้ ณ วันที่ในงวดระหว่างกาล
- ค7. การตีราคาใหม่และการใช้มูลค่ายุติธรรม มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 16 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ (เมื่อมีการประกาศใช้) อนุญาตให้กิจการเลือกปฏิบัติ ในการตีราคาใหม่สำหรับสินทรัพย์ดังกล่าวให้เป็นมูลค่ายุติธรรมได้ ทำนองเดียวกับมาตรฐาน การบัญชี ฉบับที่ 40 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง อสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุน ซึ่งมีข้อกำหนดให้ กิจการตีราคามูลค่ายุติธรรมของอสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุน ซึ่งการตีราคาใหม่นั้นกิจการอาจให้ ผู้เชี่ยวชาญตีราคาสินทรัพย์ เพื่อประกอบการจัดทำงบการเงินประจำปีแต่อาจไม่จำเป็นสำหรับการ จัดทำงบการเงินระหว่างกาล
- ค8. การกระทบยอดรายการระหว่างกิจการที่เกี่ยวข้อง การกระทบยอดรายการระหว่างกันดังกล่าว จำเป็นต้องทำอย่างละเอียดในการจัดทำงบการเงินรวมประจำปี แต่ความละเอียดในการกระทบ ยอดอาจลดน้อยลงสำหรับการจัดทำงบการเงินรวมระหว่างกาล
- ค9. อุตสาหกรรมเฉพาะ การวัดผลงวดระหว่างกาลในกิจการที่มีลักษณะการดำเนินงานเฉพาะอาจมี ความถูกต้องน้อยกว่า ณ วันสิ้นงวดปีบัญชี เนื่องจากความยุ่งยาก ความคุ้มค่า และเวลาที่ต้อง ใช้ ตัวอย่างเช่น การคำนวณการตั้งสำรองเพื่อประกันภัยสำหรับบริษัทประกันภัย